

Arrest

**nr. 59 341 van 6 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANNEELS, die loco advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 juli 2010, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 december 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 22 december 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 26/07/2010 door [H. A.], [...], van Armeense nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing (2): artikel 43 van de wet van 15.12.1980

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid:

Uit het uittreksel van het strafregister d.d. 30.08.2010 van betrokkene blijkt het volgende:

* op 20.11.2006 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een opsluiting van 18 maand met uitstel van 5 jaar voor 12 maanden en dit wegens slagen en opzettelijke verwondingen die ziekte of werkonbekwaamheid hebben veroorzaakt, met voorbedachten rade.

* op 17.09.2008 kreeg betrokkene van de politierechtbank van Oudenaarde een boete van 50 euro en een rijverbod van 8 dagen: besturen.

* op 08.01.2009 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een opsluiting van 15 maand, een boete van 1.000 euro met inbeslagname wegens verkoop / aanbieden van verdovende middelen en bezit van verdovende middelen (recidive).

Uit de ernst van de feiten en de nabijheid in tijd kunnen we besluiten dat het gedrag van betrokkene een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Eerste onderdeel

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet is duidelijk. Het volstaat niet dat tegenpartij in haar motivering enkel naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker verwijst bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De beslissing van tegenpartij schendt artikel 43 van de Vreemdelingenwet in de mate waarin tegenpartij enkel de eerdere strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker opsomt om te oordelen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod non (RvV 8.2.2008, nr. 7065).

Het vermelden van de woorden “Uit de ernst van de feiten en de nabijheid in de tijd” doet daaraan geen afbreuk, dit is onvoldoende concreet en nauwkeurig.

Tweede onderdeel

Dit wordt in ondergeschikte orde ingeroepen.

Tegenpartij laat na te onderzoeken of verzoeker vandaag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou zijn om hem het verblijf te weigeren. Het motief “uit de ernst van de feiten en de nabijheid in de tijd” is onvoldoende concreet en nauwkeurig.

Verzoeker is in het verleden weliswaar strafrechtelijk veroordeeld.

De laatste veroordeling van 08.01.2009 slaat op feiten die dateren van 2008 oftewel feiten die verzoeker meer dan 2 jaar geleden heeft begaan.

Verzoeker wenst als elkeen een gewoon leven verder te zetten als trouwe echtgenoot en goede vader voor zijn kind. Hij wenst in België een leven verder te zetten op dezelfde manier waarop hij zich sinds zijn vrijlating gedraagt. Tegenpartij laat tevens na te onderzoeken in welke mate de balans tussen het actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar dat verzoeker voor de maatschappij zou zijn enerzijds

opweegt tegen het belang van verzoeker om een normaal gezinsleven te leiden samen met zijn Belgische vrouw en hun kind (20 maanden)."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De [...] motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag diende te worden geweigerd.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd.

Bij de uitoefening van de in artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te

stellen van die van de administratieve overheid, De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Verzoekers bewering dat in de beslissing enkel zou worden verwezen naar zijn strafrechtelijke veroordelingen kan niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 als volgt luidt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

...

2. de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd

..."

Uit deze bepaling volgt dat het loutere feit van een strafrechtelijke veroordeling, niet automatisch aanleiding mag geven tot een weigering van de vestiging, maar dat integendeel de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van een zodanige beslissing, elk geval afzonderlijk moet onderzoeken op grond van het "persoonlijk gedrag" van de betrokken vreemdeling en de beslissing evenredig moet zijn, terwijl er een actuele werkelijke en voldoende ernstige dreiging moet zijn.

Die bepalingen houden evenwel niet in dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geen vestiging zou kunnen weigeren ten aanzien van een vreemdeling waarvan hij het "persoonlijk gedrag" afleidt uit een strafrechtelijke veroordeling die door de vreemdeling opgelopen werd, waarbij hij rekening houdt met de aard van het gepleegde misdrijf en de maatschappelijke gevolgen ervan, alsmede met de actuele dreiging.

Uit de overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, blijkt dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid het persoonlijk gedrag van verzoeker onderzocht heeft op grond van diens gedragingen en het gevaar dat zodanige gedragingen voor de maatschappij vertegenwoordigen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker

- op 20.11.2006 door de correctionele rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een opsluiting van 18 maand met uitstel 5 jaar voor 12 maanden en dit wegens slagen en opzettelijke verwondingen die ziekte of werkonbekwaamheid hebben veroorzaakt, met voorbedachten rade.

*op 17.09.2008 door de politierechtbank van Oudenaarde een boete van 50 Euro en een rijverbod van 8 dagen kreeg: besturen.

*op 08.01.2009 door de correctionele rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een opsluiting van 15 maand, een boete van 1.000 Euro met inbeslagname wegens verkoop/aanbieden van verdovende middelen en bezit van verdovende middelen (recidive).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft hier terecht uit afgeleid dat ruit de ernst van de feiten en de nabijheid in tijd kunnen we besluiten dat het gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de veroordeling van verzoeker tot een gevangenisstraf omwille van slagen en opzettelijke verwondingen met voorbedachten rade en het verkopen van verdovende middelen, niet voldoende ernstig is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de laatste veroordeling slechts dateert van 8.01.2009, waarbij hij werd veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf.

De gemachtigde heeft terecht dienen vast te stellen dat de veroordelingen recent zijn en de feiten voldoende ernstig zijn om aan betrokkene het verblijfsrecht dat hij had aangevraagd als familielid van een Belg, te weigeren. Uit het persoonlijk gedrag van betrokkene volgt dat hij een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Derhalve kon de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op grond van zijn oordeel omtrent het persoonlijk gedrag van verzoeker - en niet automatisch ingevolge de door verzoeker gepleegde misdrijven, - op wettige wijze tot de weigering besluiten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat bij de beoordeling rekening werd gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker en de feitelijke omstandigheden.

De gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid heeft geheel terecht vastgesteld dat door het persoonlijk gedrag betrokkene zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid.

De bestreden beslissing is in die zin afdoende gemotiveerd, met draagkrachtige motieven die de beslissing ten genoegen van recht ondersteunen.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat de Raad enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820, R.v.V.)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter kan enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing uitoefenen. De Raad is niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid.

Verzoekers beschouwingen missen dan ook feitelijke en juridische grondslag, en kunnen niet worden aangenomen."

2.3. Verzoeker stelt in zijn repliekmemoire het volgende:

"Verzoekende partij ontving op 24.01 2011 de nota met opmerkingen van tegenpartij.

Betreffende de niet bewezen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging

De bestreden beslissing motiveert niet hoe verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor de maatschappij zou uitmaken, quod non;

De opsomming van de eerdere strafrechtelijke veroordelingen volstaat niet, zoals uit de tekst van artikel 43 Vreemdelingenwet zelf blijkt;

Tegenpartij geeft met name de veroordeling van verzoeker d.d. 20.11.2006 teveel gewicht, daar deze al meer dan 4 jaar geleden werd uitgesproken en waarbij de strafrechter geoordeeld heeft verzoeker te veroordelen tot opsluiting van 18 maand met uitstel van 5 jaar voor 12 maanden waarbij duidelijk de periode van voorlopige hechtenis in rekening werd genomen wat duidt op een milde toepassing van de strafwet door de rechter ten gronde; daarenboven dateert de laatste veroordeling dd. 08.01.2009 voor feiten van meer dan 2 jaar geleden;

Uit het enkele feit dat verzoeker een strafrechtelijk verleden heeft, kan niet ui(t)gemaakt worden dat hij vandaag de dag een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor de maatschappij, quod non.

De bestreden beslissing schendt artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de afweging met het belang van verzoeker een normaal gezinsleven te leiden

Tegenpartij heeft in zijn nota met opmerkingen hierover niet geargumenteed;

Tegenpartij heeft nagelaten de balans tussen het belang van de maatschappij enerzijds en het belang van verzoeker om een normaal gezinsleven te leiden met vrouw en kind te onderzoeken;

Bij gevolg schendt de bestreden beslissing artikel 43 van de Vreemdelingenwet."

2.4. De Raad merkt op dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet voor het bestuur om, binnen vastgestelde perken, het verblijf aan de echtgenoot van een Belgische vrouw te weigeren om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid. Voormelde bepaling stelt uitdrukkelijk dat de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die een bestuur ertoe brengen een verblijf te weigeren in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de persoon die vraag om tot een verblijf te worden toegelaten.

Verzoeker stelt terecht dat het niet volstaat dat een bestuur enkel naar strafrechtelijke veroordelingen verwijst. Voormeld wetsartikel bepaalt immers uitdrukkelijk dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen om het verblijf te weigeren, doch dat uit het gedrag van een vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet blijken en dat motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd. Het gegeven dat strafrechtelijke veroordelingen op zich niet volstaan om een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te schragen impliceert evenwel niet dat niet naar strafrechtelijke veroordelingen zou kunnen verwezen worden ter onderbouwing van de stelling dat een vreemdeling een gedrag vertoont waaruit kan afgeleid worden dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hierbij moet worden geduïd dat het *in casu* niet kennelijk onredelijk is om, nu wordt gemotiveerd dat verzoeker na een eerste veroordeling nieuwe strafrechtelijke inbreuken beging, gezien de aard en ernst van de gepleegde feiten en gelet op het feit dat deze zich in een relatief recent verleden voordeden te oordelen dat hij een gedrag vertoont dat toelaat te besluiten tot het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker kan nu de dienstige feiten en de wijze waarop verweerder op basis van deze feiten tot zijn besluit kwam in de motivering van de bestreden beslissing zijn opgenomen niet gevolgd worden in zijn stelling dat deze motivering onvoldoende concreet en nauwkeurig is. Verzoeker geeft aan – door te stellen dat teveel gewicht wordt gegeven aan de door hem gepleegde inbreuken en dat de laatste strafrechtelijke inbreuk die hij beging dateert van meer dan twee jaar geleden – zijn situatie anders te beoordelen dan verweerder, maar toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

Het feit dat verweerder oordeelde dat het vereist was om toepassing te maken van artikel 43 van de Vreemdelingenwet houdt in dat verweerder de verblijfsrechtelijke aanspraken van verzoeker die erop gericht waren hem toe te laten met zijn vrouw en kind in België samen te leven ondergeschikt achtte aan de belangen van de samenleving die gediend is met een bescherming van de openbare orde. De

motieven die verweerder hiertoe deden besluiten zijn deze die hem ertoe brachten te oordelen dat een verzoeker een gevaar vormde voor een fundamenteel belang voor de samenleving en deze zijn duidelijk aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet toelaat te begrijpen waarom zijn recht op een gezinsleven in België niet kan primeren. De verwijzing ter terechtzitting door de raadsman van verzoeker naar het arrest nr. 210.029 van 22 december 2010 doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK